

Zondag 1 november 1992

21.03 uur

Hoi.

Ik ben Ronald Venema en ik ben veertien jaar en ik maak echt onwijs veel mee, dus het is misschien wel tijd voor een dagboek van mij.

Ik heb dit dagboek gekregen van een tante. Ze gaf het eerst aan een jonger nichtje. Maar zij wilde het niet, dus nu kreeg ik het voor mijn verjaardag. Ik dacht eerst: ja, lekker dan, zo'n dagboek met een stom paard op de voorkant. Onwijs kinderachtig ook. Daarna dacht ik: er bestaan natuurlijk geen dagboeken voor oudere jongens. Voor jongens van veertien, bedoel ik. Alleen kinderen en meisjes schrijven in dagboeken. Dus daar kan die tante ook niet zoveel aan doen.

Het moet dan maar zo.

En ik dacht ook: wat maakt het uit hoe het dagboek eruitziet? Niemand die het ooit te zien krijgt. En het is ook nog eens de inhoud die telt. Want al zie je er vanbuiten nog zo kinderachtig uit, dat betekent niet dat je dat vanbinnen ook bent. Kijk maar naar mij.

De inhoud van dit dagboek is nu nog bijna leeg, maar die wordt wel vol. Én erg goed. Want ik ga hier alles onwils eerlijk in opschrijven. Ontiegelijk eerlijk. Dat is wel even anders dan in het echte leven. Gelukkig zit er een slotje op dit boek. Zo kan niemand hier zomaar in lezen. Bas en Vera niet, dat zijn mijn broertje en zusje. Pap ook niet, maar die doet dat toch al niet. En mama ook niet. Voor haar is het echt wel heel handig dat er een slotje op zit.

Weet je wat ik best wel graag wil? Ik wil een keer zoenen. Bijvoorbeeld met Marjolein.

Ik ben klein voor mijn leeftijd, maar zij is net zo klein als ik, dus dat past dan heel goed. We hebben best vaak oogcontact in de klas. Ik zit in de tweede. 2va, dat is vwo waar gratis Latijn bij zit.

Ik heb nog nooit gezoend, maar ik heb al wel heel veel geoefend. Dat doe ik in mijn eentje, op mijn linkerhand. Tussen mijn duim en wijsvinger zit een dun stukje vel en dat lijkt een beetje op een tong. Volgens mij heeft dat velletje geen naam.

Het is een flobberig velletje.

Ik noem het de flobber.

Om te oefenen voor het zoenen ga ik langzaam met mijn hoofd naar mijn linkerhand, doe mijn mond iets open, leg mijn lippen over mijn flobber en begin ermee te tongen.

Flobbertongen.

Mijn rechterhand zoent niet zo lekker, want daar heb ik soms van die plekjes zitten. Exzeem. Of ekseem. Ik weet niet

precies hoe je dat schrijft, maar het is dus wel beter én zonder om te oefenen op mijn linkerhand.

Nou, dat was het wel weer voor vandaag. Later meer.

Dinsdag 3 november

21.38 uur

Dit is dus een DAGboek, maar dat betekent niet dat ik echt elke dag hierin ga schrijven. Ik heb al gezegd dat ik heel veel meemaak. Maar daar moet je wel de tijd voor hebben. Dus ik zal niet altijd alles kunnen opschrijven. Sorry, maar het is niet anders.

Vanmiddag zat ik in de grote pauze in de kantine met Sander en Gijs. Dat zijn twee vrienden van mij. Zij denken dat ik al eens met een meisje heb gezoend. Met de tong, bedoel ik. Anders zou ik het wel ‘kussen’ noemen. En dát heb ik allang een keer in het echt gedaan. Toen ik in groep 8 zat. Ik heb toen zelfs jongens gekust, dat hoorde bij een spelletje dat we op het schoolplein speelden. Die gasten kuste ik alleen op de wang. En ook natuurlijk zonder tong.

Sander en Gijs zeggen dat zij op hun vakantie in de zomer een keer met hun tong gezoend hebben met een meisje. Dus toen heb ik maar verzonnen dat ik ook getongd heb. Met Annemarie.

Die bestaat niet, al was er in de vakantie wel een meisje dat iets verderop op de camping stond en heel erg mooi was en van wie ik heb gefantaseerd dat wij verkering hadden.

Maar in het echt heb ik haar niet eens gesproken.

Ik heb haar Annemarie genoemd, omdat ze zo weleens zou kunnen heten.

Ik moet gaan slapen. Zo blijf ik fit voor alles wat ik morgen weer ga meemaken. Ik kan niet beloven dat ik dat ook allemaal weer ga opschrijven. Dat ligt een beetje aan hoeveel tijd ik overhoud.

Woensdag 4 november

19.37 uur

Derde uur vandaag op school had ik Duits. Van mevrouw Van Aken. Ze is al oud en best lelijk, maar daar kan ze zelf natuurlijk niet veel aan doen. Zoiets gebeurt gewoon.

Haar lessen zijn saai. Gijs fluistert tijdens haar les altijd: 'Van Aken! Van Aken! Van Duitsland moet ik braken.'

Ik lach nog wel met hem mee, maar eigenlijk vind ik het al een tijdje niet meer zo grappig.

Ik vind Duits een strenge taal. Maar soms hebben ze best grappige woorden. Ze noemen een bioscoop bijvoorbeeld een 'kino'.

Mooi woord wel.

Bij Van Aken werd ik op mijn rug getikt en kreeg ik een briefje. Het was van Nicolien. Ik denk dat ze al een tijdje

verliefd op me is. Toen ik jarig was had ze zelfs een kaart voor me gekocht en die helemaal volgeschreven met allemaal onzin en gekleurde hartjes en zo. En op het eind had ze iets van vijftig iksjes gezet, die dan kusjes moeten voorstellen. Wel zonder tong, want dat betekenen die iksjes niet. Gelukkig maar, want ik ga echt niet tongzoenen met Nicolien.

Never nooit niet.

Nou... Misschien als ik op mijn vijftiende nog steeds met niemand heb gezoend. Maar dan alleen als noodplan.

In dat briefje dat ze me gaf stond weinig interessants. Het was ook heel kort. Iets van: *Hoi, gezellig dat we elkaar weer op school zien. Toch?*

Daaronder had ze *Ja* en *Nein* geschreven. *Nein* is Duits voor nee.

Ik weet trouwens niet of die ja van haar Duits of Nederlands was. Dat kun je ook niet weten: ja is in het Duits en het Nederlands precies hetzelfde. Dat komt waarschijnlijk doordat Nederland en Duitsland ooit één land waren, heel lang geleden. En vijftig jaar geleden waren Nederland en Duitsland ook weer even één land.

Ik moest op Nicolien's briefje een rondje tekenen om die ja of om die nein.

Ik vind het een stom briefje, maar ik heb toch maar een rondje om ja getekend. *Nein* klinkt ook meteen zo streng.

Toen ik het na Duits, in de kleine pauze, aan haar teruggaf, las ze het meteen en lachte ze. En toen kwam het. Ze zei: 'Wat ben je toch ook een schatje!'

Ja, dikke *Scheiße*! Dat is Duits voor shit. Ik ben geen schatje, en zeker niet háár schatje!

Volgende keer moet ik echt harder zijn, want straks denkt Nicolien nog dat we tijdens een schoolfeest gaan slown, en voor je het weet sta ik te tongen met haar, en dat is niet de bedoeling.

Ik wil dat mijn eerste tongzoen speciaal is, met iemand die ik leuk vind. Als die achter de rug is, ja, dan kan ik wel met iedereen tongen. Zelfs met Nicolien. Misschien. Maar de eerste tongzoen moet bijzonder zijn, want die ga je je hele leven onthouden.

Donderdag 5 november

21.02 uur

Net had ik voetbaltraining. Ik zit in C1. Dat is de selectie, en dat betekent dat je bij de besten hoort van je leeftijd. Bij ons is dat ook weer niet heel moeilijk. Want er is verder alleen maar een C2, en die kunnen gewoon helemaal niet voetballen.

De keeper van C2 bijvoorbeeld heeft een onwijs dikke bril. Als iemand bij hem op doel schiet, steekt hij zijn handen uit en hoopt-ie heel hard dat de bal precies tegen zijn handen kaatst. Maar meestal gaat de bal zo langs hem heen het doel in.

Eigenlijk is het bij ons best moeilijk om níét in de selectie te komen.

Michiel is onze aanvoerder, en hij speelt in de verdediging, en vanavond had hij wéér sigaretten van zijn vader gejat. Hij vroeg na de training wie er met hem achter de kantine

mee wilde paffen. Iedereen mocht een hijsje nemen, zei hij. Ik heb het ook gedaan.

Best veel jongens moesten hoesten.

Ik niet.

Ik denk niet dat ik ga roken. Niet voor vast. Onze voetbaltrainer wil liever dat niemand uit ons team rookt. Zelf rookt hij wel, maar volgens hem zijn z'n longen toch al vertieft. Hij zegt dat wij nog van die mooie schone longetjes hebben en dat we dat zo moeten laten. Volgens hem ga je van roken ook minder hard lopen, en dat is niet handig. Ik ben best wel snel en dat wil ik graag zo houden.

Michiel zegt dat-ie al niet meer kan stoppen met roken, omdat-ie verslaafd is. Volgens hem rookt Marco van Basten ook, maar ik weet dat zo net nog niet. Ik vind Marco van Basten nog steeds snel. En ik heb hem nog nooit op een foto met een sigaret gezien. Maar ja, dat kan ook niet, want ik zie altijd alleen maar foto's van hem als-ie aan het voetballen is. Hij gaat niet na het maken van weer een doelpunt even een sigaretje roken op het veld.

En wat Marco van Basten buiten het veld doet, moet-ie echt helemaal zelf weten. Want iedereen heeft recht op een beetje privacy.

Zondag 8 november

15.32 uur

Gistermiddag was ik bij opa en oma Venema, die wonen in de Kerkstraat. In hun huis hebben ze op tafel een glaasje staan met sigaretten. Daar mag iedereen uit pakken, maar wel pas als je zestien bent. Ik mag dat dus niet, ik moet nog

bijna twee jaar wachten. Maar als ik die sigaretten zie, wil ik er best wel eentje pikken. Het is net of ik dan een verslaving voel opkomen. Dat is natuurlijk niet de bedoeling.

Er waren gistermiddag ook ooms en tantes. En mijn ouders waren er ook, maar ze letten allemaal niet heel erg op, want ze zaten aan de keukentafel te klaverjassen of zoiets. Toen ik zeker wist dat niemand het doorhad, heb ik een sigaret uit het glaasje gehaald en in mijn broekzak gedaan. Ik dacht: als we volgende week weer gaan trainen met voetbal, kan ik Michiel laten zien dat ik ook een sigaret heb. En dan mag iedereen een hijsje van mijn sigaret. Michiel zegt wel dat je over je longen moet roken. Ik ga dat niet doen, en ik mag het zelf weten, want het zijn mijn longen.

Wat nog wel grappig was bij opa en oma: ome Karel had weer eens iets te veel bier gedronken. Dan gaat-ie altijd oma napraten met een hoog stemmetje. Gisteren zei hij met een omastemmetje: ‘Wie wil er nog een lekker plakje leverworst?’

Oma zat naast hem en gaf hem een klapje op zijn arm. Helemaal niet hard, maar toch viel ome Karel van zijn stoel. Hij lag op de grond en lachte heel hard en zei dat dit kindermishandeling was en dat-ie thuis de Kindertelefoon ging bellen.

Dat was een grapje, want ome Karel is al achtendertig.

Toen ik vanochtend mijn broek van gisteren aantrok, stak ik mijn hand in een zak en voelde de sigaret. Was ik helemaal vergeten. Nu was-ie kapot gekreukeld en in tweeën geknakt. Het was mijn eerste eigen sigaret. Hij heeft het niet overleefd.